

Folketingets Socialudvalg
Folketinget
Christiansborg
1240 København K.

Silkeborg, den 1. Maj, 2010.

Hvorfor må man ikke leve efter det fyldte 65. år?

Det er med frygt, at jeg nærmer mig folkepensionsalderen, da jeg kan se at det er umuligt at få en blot nogenlunde tilværelse på kun Folkepension og en lille smule ATP.

Og her må jeg henvise til, at det ikke kun, som gerne udtrykt fra regeringens side, drejer sig om kontanthjælpere, hjemløse og misbrugere, der ikke har råd til de daglige fornødenheder. Også mange faguddannede, akademikere og handicappede hører til gruppen, der har kæmpet for at få et job men er blevet afvist, og som derfor må vende hver krone for at kunne overleve. Selv kender jeg som akademiker og handicappet med polio til det at få jobafslag på stribe.

Siden mit syvende år som polieramt har jeg måttet leve med en kronisk sygdom, som har haft konsekvenser for mit liv både arbejdsmæssigt, socialt og praktisk.

Arbejdsmæssigt har det kostet mig dyrt at miste min fulde funktionsevne. Jeg har dog formået at forme en nogenlunde acceptabel tilværelse med en universitetsuddannelse, der dog kun har åbnet op for varierende freelance jobs. En usikker tilværelse, hvor der ikke har været økonomisk overskud til at investere i nogen form for opsparing eller tillægspension.

Socialt har der altid været begrænsninger for, hvad jeg kunne deltage i af arrangementer, rejser, socialt samvær m.m.

Hvad angår det praktiske aspekt med håndtering af min dagligdag er jeg i dag helt afhængig af ude fra kommende hjælp.

Siden 2004 har jeg været førtidspensionist grundet post-polio syndrom, senfølger efter polio, med stærk fremskreden fysisk funktionsnedsættelse.

Derfor er det med gru, at jeg ser frem til min kommende tilværelse som folkepensionist.

Overgangen fra førtidspensionist til folkepensionist vil ikke blot få store økonomiske konsekvenser for mig. Det vil betyde en nedgang i indtægt på op mod et par tusinde kr. pr. mdr., hvilket virkelig bliver mærkbar og uoverskuelig. Livsfornødenheder som el, varme, forsikringer og bolig stiger kraftigt, og det hvert år. Maden er prismæssigt steget over 10% inden for kort tid, hvorfor der ikke kan blive råd til mad hver dag. Og hvad med sæbe, tandpasta, rengøringsmidler eller det at komme til

tandlæge, fodterapeut eller måske en frisør. Garderobe og fornøjelser har altid kun været noget andre kan tage del i. Der vil ikke være råd til noget som helst, og mit månedlige udkomme vil ligge langt under det regeringen anser som værende fattigdomsgrænsen.

Som stærk funktionshandicappet har jeg selv fået min lejede bolig indrettet så jeg kan færdes med diverse hjælpemidler. En udgift, som jeg også selv har måttet stå for.

De sidste 10 år har jeg ikke kunnet benytte offentlige transportmidler, da jeg ikke kan komme op eller ned af bus og tog samt ikke kan holde balancen og ej heller løfte ting og sager. Derfor er jeg helt afhængig af min eneste luksus en lille handicap-/trivselsvogn, hvilken jeg på intet tidspunkt vil skille mig af med. Den er hele min tilværelse og den eneste måde, som gør, at jeg som enlig og uden familie kan komme rundt.

Siden 1987, hvor nedbrydningen af mine muskler i ben og ryg for alvor begyndte at blive mærkbar, har jeg ofte været på Socialkontoret for at høre om muligheden for økonomisk hjælp til genoptræning. Jeg blev leet ud hver gang. Først da jeg i 2004 fik tildelt førtidspension, var kommunen så venlig at fortælle mig, at jeg i mere end 20 år egentlig havde været berettiget til invaliditetsydelse, men at den nu var afskaffet. Man havde helt glemt at fortælle mig om muligheden, da man jo ikke kunne huske på alt.

Sociallovens § 100 vedrørende dækning af merudgifter, der skal sikre at personer med varigt nedsat fysisk eller psykisk nedsat funktionsevne selv kan tilrettelæge og få dagligdagen til fungere., fik jeg tildelt efter lange forhandlinger som førtidspensionist. At lade denne paragraf bortfalde ved overgangen til folkepension er en nedværdigelse af folk på grund af alder. Mit handicap forsvinder ikke når jeg bliver 65 år, men da min hjerne stadig fungerer perfekt, hvorfor skal jeg så fratages retten til selv at tilrettelægge og få dagligdagen til at fungere. Funktionsmæssigt vil jeg derimod fremover få brug for al den hjælp, der er muligt. Jeg kan ikke sidde uden lys omgivet af affald og nullermænd i op til 14 dage for at vente på kommunens hjemmehjælp, der hverken kan eller har tid til noget, og som ikke må strække sig eller bøje sig efter ting.

Her burde regeringen samt handicap- og ældreorganisationer kunne se rigtigheden i at Sociallovens § 100 om hjælp i dagligdagen udarbejdet til handicappede ikke skal forsvinde men vedblive som en nødvendighed, så de berørte kan fastholde deres værdighed.

I de sidste år har min økonomi betydet, at jeg har kunnet overleve – ikke leve. Med de helt urimelige økonomiske regler, som jeg har beskrevet, frygter jeg for, at jeg som folkepensionist ikke engang at kunne overleve.

Regeringens udtalelse om et Danmark som model for velfærd og velstand kan bestemt ikke gælde de danske folkepensionister, der kun har folkepension og ATP at leve af.

Der tales om fattigdom som et fælles ansvar, hvorfor jeg opfordrer regeringen, diverse handicapinstitutioner og Ældre Sagen til at samarbejde om en **regulering af folkepensionen** i forhold til samfundets almindelige prisstigninger. Der er jo ikke sket noget siden statsreguleringens indførelse i 1992. Endvidere burde skatteprocenten højest være på 15 % til de mange, der kun har folkepensionen og en lille smule ATP at gøre godt med. Endvidere bør **Sociallovens § 100 vedr. merudgifter revurderes**, så de handicappede, som loven oprindeligt var tiltænkt kan videreføre en nogenlunde tålelig tilværelse også som folkepensionist.

Brevet sendes også til Samvirkende Handicapinstitutioner, Ældre Sagen, PTU og Ombudsmanden.

Med venlig hilsen

